

НОТА ПРАТЭСТУ Ў РАДУ ЗША

27 сакавіка г. г. Міністэрства замежных спраў ССРС у сувязі з абстрэлам савецкага гандлёвага судна «Льгоў» накіравала пасольству ЗША ў Маскве ноту пратэсту наступнага зместу:

«Міністэрства замежных спраў Саюза Савецкіх Сацыялістычных Рэспублік па даручэнню Савецкага ўрада заяўляе наступнае.

Уначы 17 сакавіка г. г. савецкае гандлёвае судна «Льгоў», якое знаходзілася ў кубінскім порце Ісабела-ла-Сагуа, было абстрэла з катэра, што прыблізіўся да судна з боку мора. Па судну было дадзена некалькі чэргаў з буйнакалібернага кулямёта.

19 сакавіка завадатая контррэвалюцыйных кубінскіх арганізацый на сваёй прэс-канферэнцыі, наладжанай ў сталіцы ЗША Вашынгтоне, заявілі, што савецкае судна было абстрэла на іх групай. Яны заявілі таксама, што Злучаныя Штаты не прычаць такой іх дзейнасці і што гэтыя групы будуць працягваць такія напады.

У той жа дзень Дзяржаўны дэпартамент ЗША апублікаваў паведамленне, у якім, не адмаўляючы самога факта абстрэлу савецкага судна кубінскімі контррэвалюцыянерамі, разам з тым не толькі не выказаў асуджэння падобных правакацый у раёне Карыбскага мора, але выступіў з заявамі, якія па сутнасці справы заахвочваюць гэтыя бандыцкія дзеянні.

Хіба не зразумела, што без матэрыяльнай падтрымкі ўрада ЗША і без прадастаўлення амерыканскай зброі і суднаў група здраднікаў кубінскага народа, якая хаваецца на тэрыторыі Злучаных Штатаў Амерыкі, не магла б займацца такімі правакацыямі. Тое, што контррэвалюцыйныя групы фінансуюцца Злучанымі Штатамі і карыстаюцца іх апакутам, неаднаразова прызнавалася афіцыйнымі амерыканскімі асобамі.

Прадастаўляючы сваю тэрыторыю і матэрыяльныя сродкі кубінскім контррэвалюцыянерам для арганізацыі пірацкіх налётаў на Рэспубліку Куба, ЗША фактычна вядуць справу да небяспечнага абвастрэння становішча ў раёне Карыбскага мора і ва ўсім свеце.

Зусім відавочна, што ўрад ЗША цалкам нясе адказнасць за дзеянні кубінскіх контррэвалюцыянераў, у тым ліку і за зроблены імі напад на савецкае судна «Льгоў». Заахвочванне такіх дзеянняў з боку ЗША не толькі груба парушае агульнапрынятыя нормы міжнароднага права аб свабодзе суднаходства і асноўныя прынцыпы Статута ААН, але і знаходзіцца ў супярэчнасці з дагаворанасцю, дасягнутай паміж урадамі ССРС і ЗША аб урэгуляванні крызісу ў раёне Карыбскага мора.

Савецкі ўрад заяўляе пратэст ураду ЗША з прычыны пірацкага нападу на савецкае судна «Льгоў» і чакае, што з боку ўрада ЗША будуць прыняты рашучыя меры да недапушчэння падобных правакацыйных дзеянняў у будучым».

Голас Радзімы

ВЫДАННЕ БЕЛАРУСКАЯ СЕКЦЫІ КАМІТЭТА ЗА ВЯРТАННЕ НА РАДЗІМУ
І РАЗВІЦЦЕ КУЛЬТУРНЫХ СУВЯЗЕЙ З СУАЙЧЫНІКАМІ

26 (711)

Красавік 1963 г.

Год выдання 9-ы

НА ЗДЫМКАХ: 1. Перадавая мантажніца Мінскага радыёзавода С. Казляк. 2. Зборачны цэх Мінскага маторнага завода. Сёлета завод выпусціць дзесяткі тысяч трактарных рухавікоў. 3. Малыды механізатар калгаса «Расія» Гродзенскага раёна Антон Максімчык рыхтуе трактар да веснавых работ.

● 28 сакавіка ў Мінску пачала сваю работу першая сесія Вярхоўнага Савета Беларускай Сацыялістычнай Рэспублікі шостага склікання. Па прапанове дэпутата С. А. Пілатовіча, які выступіў па даручэнню Савета старэйшын, сесія аднагалосна выбрала старшынёй Вярхоўнага Савета Беларускай ССР дэпутата В. Ф. Шауру.

● У муніцыпалітэце горада Сен-Дэні (пад Парыжам) адбылася ўрачыстая цырымонія, прысвечаная ўзнагароджанню першага савецкага лётчыка-касманаўта Юрыя Гагарына залатым медалем горада Сен-Дэні і прысваенню яму звання ганаровага грамадзяніна Сен-Дэні.

● Савет Міністраў Кубы прыняў два новыя законы. Закон аб сацыяльным забеспячэнні прадугледжвае прадастаўленне цяжарным жанчынам аплачваемых водпуску, выплату працоўным дапамог па хваробе, пры няшчасных выпадках, а таксама пенсій па непрацаздольнасці або па старасці. Пенсіі будуць назначацца мужчынам пры дасягненні 60 гадоў, а жанчынам — 55 гадоў. За крадзеж і грабеж новы закон прадугледжвае турэмнае зняволенне тэрмінам на 30 год.

● Больш месяца бастуюць гарнякі Францыі. У кожным гарадку і сяленні дэлегацы бастуючых збіраюць у сяг — па старой пралетарскай традыцыі — ахвяраванні ў фонд забастоўкі. Маральная і матэрыяльная падтрымка шматмільённай арміі французскіх працоўных умацоўвае рашучасць шахцёраў змагацца да пераможнага канца.

● Газета «Вельт ам Зонтаг» паведамляе аб намеры дэпутатаў бундэстага ад СДПГ і СвДП зрабіць у бундэстагу запыт міністру замежных спраў адносна анулявання віз на знаходжанне ў ФРГ савецкаму юрысту прафесара

Н. С. Аляксееву і аташэ МЗС ССРС Ю. Кузьміных, якія прадставілі суду ў Кобленцы дакументы для працэсу па справе былога эсэсаўца Хойзера і яго саўдзельнікаў. Дэпутаты, якія вырашылі зрабіць запыт, лічаць, што дзеянні бонскага МЗС ствараюць ва ўсім свеце ўражанне, што «Бон баіцца дакументаў, перададзеных у суд».

● У горадзе Нітэрой (штат Рыо-дэ-Жанейра) адкрыўся лацінаамерыканскі Кангрэс салідарнасці з Кубай. На адкрыцці кангрэсу прысутнічала больш чым тры тысячы чалавек. Сярод іх дэлегацы з краін Лацінскай Амерыкі, а таксама сотні гасцей з усіх кантынентаў свету.

● Прэм'ер Дзяржаўнага савета КНР Чжоу Энь-лай накіраваў у адрас лацінаамерыканскага Кангрэсу салідарнасці з Кубай прывітальную тэлеграму. Урад і народ Кітая, гаворыцца, у прыватнасці, у тэлеграме, заўсёды цвёрда стаяць на баку гераічнага народа Кубы, з усіх сіл падтрымліваюць свяшчэнную барацьбу кубінскага народа ў абарону радзімы і рэвалюцыі.

● На Лідскім заводзе сельскагаспадарчага машынабудавання вядзецца падрыхтоўка да выпуску універсальнай бацвіннеўборачнай машыны. Зараз на прадпрыемстве працоўваюцца чарцяжы аснасткі і тэхналагічная дакументацыя. Большую частку гэтай работы канструктары і інжынеры выконваюць на грамадскіх пачатках.

● Журы па прысуджэнню літаратурных прэмій імя Янкі Купалы і Якуба Коласа прыняло пастанову аб прысуджэнні прэмій за лепшыя творы 1961 года. Прэмій імя Янкі Купалы адзначаны кніга Уладзіміра Дубоўкі «Палеская рапсодыя» і п'еса Андрэя Макаёнка «Лявоніха на арбіце». Івану Мележу за раман «Людзі на балоце» прысуджана прэмія імя Якуба Коласа.

● Больш за дзвесце кніг: даследаванняў, манаграфій, падручнікаў, вучэбных дапаможнікаў, зборнікаў, брашур — выпусціць у гэтым годзе Выдавецтва Міністэрства вышэйшай, сярэдняй спецыяльнай і прафесійнай адукацыі БССР. Сярод іх значнае месца займаюць работы па літаратуразнаўству, беларускай мове, геаграфіі і гісторыі Беларусі.

● Літаратурны музей Якуба Коласа папоўніўся яшчэ адным цікавым экспанатам — зборнікам вершаў народнага песняра Беларусі, што выйшаў у серыі «Савецкія паэты» ў Сафіі.

● Хвалі ракі жыцця — Каракумскага канала — плешчучь ля падножжа Капет-Дага. Недалёка той час, калі старажытная Аму-Дар'я сустрэнецца з сівым Каспіем.

Каб паскорыць сустрэчу ракі і мора, на трасе канала да Ашхабада цяпер працуе вялікая армія гідрабудаўнікоў. Яны расшыраюць рэчышча канала на адрэзку амаль у 450 кіламетраў.

● Раніцай 28 сакавіка заходнеберлінскія правакатары зрабілі некалькі выстралаў у пагранічніка ГДР, які стаяў на пасту, і ранілі яго ў галаву. Гэта новая правакацыя, паведамляе агенцтва АДН, адбылася на вачах заходнеберлінскіх тамоўнікаў і паліцэйскіх, якія знаходзіліся на месцы здарэння.

«ХРОНІКА»

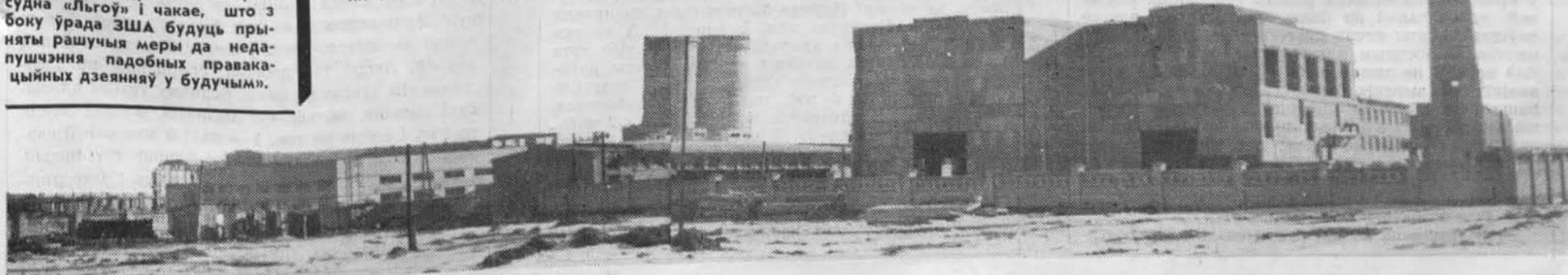
ХРОНІКА ХРОНІКА

НА БУДОУЛІ ВЯЛІКАЯ ХІМІЯ

У адказ на заклік калектыву трэста «Луганскхімбуд» будаўнікі Гродзенскага азотна-тукавага завода вырашылі здаць першую чаргу прадпрыемства на месцы раней устаноўленага тэрміну.

Цяпер на пусковых аб'ектах завода ідзе напружаная работа: манціруецца абсталаванне ў цэху слабай азотнай кіслаты, поўным ходам будуецца карпусы тэхналагічнага ўпраўлення і аміяку.

НА ЗДЫМКУ: агульны выгляд азотна-тукавага завода.

Нашы вёскі і гарады

тое, што яны самі іншымі сталі. Такія гаманкі, адкрытыя і да ўсяго цікаўныя. Яны грунтоўна, па-гаспадарску разважалі аб тым, што будзе заўтра рабіць у саўгасе, з запалам спрачаліся, што ім у першую чаргу будаваць трэба: дзіцячыя яслі ці новы гараж для машын, а мо' адразу і тое і другое.

Не, не было гэтага раней...

Мой дзядзька Ларыён Кузьмянкоў калісьці з галечы выбіца не мог. Цяпер ён мае прыгожую новую хату, новы хлест, баню, мураваны склеп, у двары бетонны калодзеж. У гаспадарцы — карова, цялушка, восем авечак, чацвёра свіней.

Некалькі дзсяткаў курэй, гусей і качак, пчолак, сад. А ён радавы калгаснік.

Я агледзеў багатую саўгасную гаспадарку, некалькі разоў наведаў клуб, вечарамі падоўгу гутарыў з моладзю і старымі. Тут успаміналі і сумныя гісторыі, але больш гаварылі аб тым, што цяпер і вёска «разумная стала», гаварылі аб тых, хто з самых бяднейшых у мінулым сямей, гэтак, як і я, атрымаў адукацыю, стаў інжынерам, урачом або настаўнікам. Я даведаўся, што старэйшы сын таго самага Ігната Емяльянава, які вытыркнуў за суседаву мяжу на паўтары чвэрці вугал свайго хлява, — палкоўнік, сярэдні інжынер, малодшы — геолог, а дачка скончыла Горацкую сельскагаспадарчую акадэмію.

Я пакідаў сваю вёску, думаючы аб тым, што той, хто доўга не бачыў нашых вёсак, нашай роднай савецкай Беларусі, не зможа ўявіць, што адбываецца з ёю, як змяніўся лёс нашых людзей. Я пазіраў на асаваныя балоты, якія занялі пачэсавыя, і здавалася мне, што навакольныя прасторы неяк узняліся, узвысіліся над былым балотам і цяпер нават лясы не перашкаджаюць бачыць тую даль, якой калісьці так баяліся мае землякі.

Б. КЛЮСАЎ.

Клімавіцкі раён.

БРАГІН

Не кожны назаве год заснавання Брагіна, не кожны пералічыць яго ўладароў-князёў. А вось тое, што ў 1648 годзе брагінецкі ўрачыста адкрылі вароты перад атрадам Нябабы і Хвяска з вайска Багдана Хмяльніцкага, ведае стары і малы. Ведаюць і тое, што мужчыны Брагіна з энтузіязмам уліліся ў полк аднаго з камаўдзіраў Багдана Хмяльніцкага — Магера.

Жыхары Брагіна і навакольных вёсак гераічна змагаліся ў гады грамадзянскай вайны з нямецкімі і беларускімі акупантамі. А ў гады Вялікай Айчыннай вайны на тэрыторыі раёна дзейнічалі два партызанскія атрады — імя Катоўскага і імя Суворова.

Маладым выглядае Брагін сягоння. На месцы руін і папільчаў узняліся белакаменныя дамы. Нанова замощаны вуліцы, пракладзены тратуары. Брагінецкі адбудавалі зруйнаваны фашысцкімі захопнікамі крухмальны завод, маслазавод, электрастанцыю.

Чатырнаццаць калгасаў і два саўгасы Брагінскага раёна, аснашчаныя новай сельскагаспадарчай тэхнікай, за апошнія гады ў тры-чатыры разы павялічылі вытворчасць малака і мяса. Для ілюстрацыі можна спаслацца на калгас «Шлях да камунізма», цэнтрам якога з'яўляецца вёска Сабалі. Гэтая гаспадарка мае каля 4 400 гектараў зямлі. На фермах гадуецца пародзістая жывёла. У мінулым годзе тут сабралі з кожнага гектара па 17,3 цэнтнера збожжа на круг, атрымалі па 245 цэнтнераў малака і 41 цэнтнеру масла на сто гектараў угоддзяў.

Уся рэспубліка ведае аб добрых працоўных справах свінаркі з калгаса імя Тэльмана Яўгені Гаўрыленкі, узнагароджанай ордэнам Леніна, даяркі Вольгі Рабцавай, механізатара Анатоля Кулая, палывода Яўхіма Ціханчука і іншых, таксама адзначаных урадавымі ўзнагародамі.

Разам з эканомікай калгасаў і

радыёпрыёмнікаў і тэлевізараў над хатамі.

Нядаўна ў Брагіне пабудаваны новы бальнічны гарадок. Дзяржава выдаткавала на яго 600 тысяч рублёў. У бальніцы ёсць добра абсталяваныя хірургічнае, тэрапеўтычнае, радзілае і дзіцячы аддзяленні, фізіятэрапеўтычная лячэбніца, рэнтгенаўскі і электракардыяграфічны кабінеты, біяхімічная і клінічная лабараторыі. Бальніца мае амбулаторыю, аўтама-

білі хуткай дапамогі. Акрамя раённай, ёсць тры сельскія бальніцы, а ў кожным калгасе і саўгасе — медыцынскі пункт.

У Брагіне пабудаваны два школьныя гарадкі. А ўсяго ў раёне працуе 57 школ, у тым ліку 9 школ-адзінаццацігодкаў. Гасцінна адкрыты дзверы раённага дома культуры, вясковых клубаў.

У мінулым годзе толькі з калгаса «Шлях да камунізма» на курортах і ў санаторыях (не лічачы дамоў адпачынку) пабывала 20 калгаснікаў. Ільнаводка М. Шылец папраўляла здароўе ў Абхазіі, пастух Н. Зачатка — у Есентуках, ездавы М. Стрыбук — у Кіславодску.

Яшчэ лепшыя перспектывы адкрываюцца перад Брагінам у будучым. З заканчэннем асваення поймы ракі Брагіноўскага калгасы і саўгасы атрымаюць дадаткова тысячы гектараў урадлівай зямлі. Зашумяць новыя каласістыя нівы, расквітнеюць новыя сады. Брагіншчына стане яшчэ больш цудоўнай.

І. ХВОШЧАНКА.

НА ЎСКРАІНЕ МІНСКА

Яшчэ некалькі год назад на гэтым месцы была пустка. Цяпер у краіны паўднёва-заходняй ускарны беларуска-сталіцы. Між іншым, гэта ўжо і не ўскраіна. За кароткі тэрмін тут выраслі вытворчыя карпусы Мінскага камвольнага камбіната і жылы пасёлак тэкстыльшчыкаў. На тэрыторыі пасёлка працуюць восем розных магазінаў. У магазіне «Адзене» можна набыць тавар у крэдыт. Да паслуг камвольшчыкаў дамавая кухня, сталовая, парыкмахерская, камбінат бытавога абслугоўвання, пошта, кінатэатр, бібліятэка з чытальнай залай, дзіцячая паліклініка для дарослых, жаночая кансультацыя, аптэка.

Вялікія клопаты працягваюць

ца і аб самых маленкіх. На тэрыторыі пасёлка размешчана пяць дзіцячых садоў і дзіцячы камбінат. Пабудаваны ён па сучаснаму праекту. У вялікіх прасторных пакоях многа святла. Тут ёсць музычная зала, пакой для гульні, адкрытыя веранды, медыцынскі пункт. Для дзіцей камвольшчыкаў пабудавана таксама прыгожая чатырохпавярховая школа. Многія з іх займаюцца ў музычнай сям'ігодцы.

Маладыя камвольшчыкі павышаюць свае веды ў пазменнай школе рабочай моладзі. У адным з будынкаў размясціўся навукова-даследчы інстытут лёгкай і тэкстыльнай прамысловасці.

Пасёлак тэкстыльшчыкаў з кожным годам расце і добраўпарадкоўваецца. Мінулым летам у строй уступіў стадыён ручных гульніаў, пабудаваны рукамі саміх камвольшчыкаў. Тры новыя шмакватэрныя дамы будуць здадзены ў гэтым годзе. Наваселле ў іх справяць звыш ста сем'яў. Заканчваецца будаўніцтва Палаца культуры тэкстыльшчыкаў; пачалося будаўніцтва школы вытворчага навучання. Пасёлак камвольшчыкаў звязваюць з цэнтрам горада тралейбусная і аўтобусная лініі.

І. ШУЦК.

Перадавая птушніца саўгаса «Заслаўскі» Мінскага раёна Вольга Асадчая. Фота І. Змітровіча.

Адам РУСАК

Маладзечна, Маладзечна!

*Маладзечна, Маладзечна,
За ракою быстраечнай,
Над ракою ціхай, вузкай,
Гарадок наш беларускі.*

*Ты стаіш пабудаваны
На дарогах скрыжаваных,
Дзе б не мог я апынуцца,
Мне з табой не размінуцца.*

*Маладзечна, Маладзечна,
У маладых садах зарэчных,
Хто імя табе такое
Даў навечна маладоце?*

*Ты цвіцеш у зорах весніх,
Маладзечна сэрцы ў песнях,
Маладзечна рукі ў працы,
Што ўзнялі твае палацы.*

*Не дае душы спакою,
Ні ўлетку, ні вясною,
Ходзіць-водзіць ён садамі
Карагоды вечарамі.*

*Ён з гарачым сэрцам дружыць,
Галаву дзяўчатам кружыць,
Сэрцы юныя яднае,
І вяселлі ім іграе.*

*Маладзечна, Маладзечна,
Мой паклон табе сардэчны.
Жыць у шчасці табе вечно,
Маладзечна, Маладзечна!*

Ванда ВАСІЛЕЎСКАЯ П А Д І Н Ш Ы М

Сярэбрыя вузкі серп месяца падобны на літару С. Значыць, месяц змяняецца, адыходзіць. Ён памрэ і праз тыдзень зноў з'явіцца вузенькім серабрыстым сярпом, павернутым рагамі ў іншы бок.

Гэта малады месяц! Ён толькі што нарадзіўся. І адразу ўсё неяк дзіўна мяняецца, і родны дом, які зусім не здаваўся далёкім, у адно імгненне, нібы падхоплены ветрам, ляціць некуды ў прастору, адлегласць раптам становіцца рэальнай, адчувальнай да болю. Так, гэта ж другое паўшар'е і гэты месяц другога паўшар'я. Паветра напоўнена вострым пахам, велізарныя бархатыстыя персікі не змяшчаюцца ў складзеных разам вялікіх мужчынскіх далонях. І гоман вуліцы тут іншы — хуткі, гучны; ляцяць пранізлівыя запрашалыя крыкі вулічных прадаўцоў; гучыць незнаёмая страсная мелодыя невядомага інструмента.

Невялікая зала перапоўнена. З-пад цёмных хустак глядзяць цёмныя вочы чылійскіх жанчын. Але гэта жанчына не чылійка.

— У трыццаць пятым мы выехалі з Навагруд-

ка. Вы ведаеце, які гэта быў час! Нястачы і голад. Вось і ўгаварыў мяне муж выехаць... Шукаць пшасця ў іншым месцы. Ой, у нядобрый час паслухала я яго, згадзілася ехаць за трыдзець зямель!

Галава яе дрыжыць, на цёмныя вочы наварочваюцца слёзы. Хустка спаўзае з цёмных валасоў.

— Дваццаць шэсць гадоў... Дваццаць шэсць гадоў... Падумаць толькі... І што мы знайшлі на чужыне, за морам? Дурная была я тады, паслухала мужа... Эх, Беларусь мая, Беларусь!.. А як там цяпер? Мы грошы адкладваем, толькі хіба гэта грошы! Не хутка на білет збяром: білеты дарагія, і не дзіва; далаячынь такая... А я?... Летам цякады спяваюць, а мне цвыркун успамінаецца, там, дома... Уладкаваўся за печкай, трашчыць, свішча, нібы птушачка. У печы ж, праўда, рэдка паллі, але яму што — ведай сабе свішча...

Рукі складзены на каленях. Дрыжыць цёмная галава. Пасмы валасоў, пранізаныя шэрымі ніткамі сівізны, спусціліся на лоб.

— ... Я заўсёды сюды прыходжу, калі лекцыя

якая або сход. Пра сваю зямлю паслухаць, як там у нас цяпер. І нічога мне не трэба, толькі б перад смерцю вярнуцца, у сваёй зямлі пасля смерці ляжаць. Сант-Яга-дэ-Чылі — вялікі горад наш Навагрудак маленкі быў, вы, пэўна, ведаеце. А цяпер, мабыць, і Навагрудак вялікі стаў. Чым больш гадоў праходзіць, тым лепш памятаю: нібы жывы стаць ён у мяне перад вачыма... Не, у нас там нікога родных не засталася, усе загінулі, самі ведасце, як там было ў вайну. Але ж зямля засталася, свая, родная, і сонца сваё над зямлёй. Людзі тут добрыя, скардзіцца не даводзіцца, ім таксама цяжка, беднаму ўсюды цяжка. Самі бачыце, колькі тут бедных. Толькі зямля не тая, і сонца не тое. І — калі б мне раней сказала, ніколі б не паверыла, — зоркі тут іншыя, і месяц, месяц па-іншаму ўзыходзіць і заходзіць, другім бокам павернуты. Калі выйдзеце на вуліцу, паглядзіце. Хіба магла я калі-небудзь раней думаць, што буду так жыць — на чужой зямлі.

НЕ СЯДЗЕЦЬ СКЛАУШЫ РУКІ

Паважаная рэдакцыя! У жніўні 1962 года я павяваў на Радзіме. Пасля вяртання ў Англію сустракаўся з многімі суайчыннікамі (некаторыя прыежджалі нават за 200 міль) і расказваў ім пра ўбачанае і перажытае ў родных мясцінах. Амаль усе суайчыннікі праяўляюць вялікую цікавасць да жыцця ў СССР, ганарацца поспехамі Радзімы.

Я дасылаю кароткі зварот да маіх землякоў. Прашу апублікаваць яго ў газеце.

Дарагія суайчыннікі! Сябры па нягодах удалыні ад нашай Радзімы! Мне паічаслівілася павяваць у гэтых у маці, на Радзіме — у маёй роднай, незабытай Беларусі. Пасля вяртання ў Англію ўсё мае жыццё набыло новы сэнс. Я нібы знаёў на свет нарадзіўся. Я поўны веры ў перамогу сіл міру над імперыялістычным падпалішчыкамі вайны, бо мая Радзіма, мой савецкі народ ідуць у авангардзе барацьбы за мір.

Некаторыя з вас памыляюцца, вераць ілжывай прапагандзе, слухаюць паклёпы прапаведніцкай вайны супраць нашай Радзімы. Я раю вам павяваць у родных мясцінах і самім пераканацца, што цяпер жыццё на Радзіме зусім іншае. Савецкая ўлада прынесла людзям шчасце.

Амерыканскія імперыялісты, акружыўшы СССР ваеннымі базамі, стараюцца развязаць трэцюю сусветную вайну. Мы, хто жыве за межамі нашай Радзімы, павінны разам са сваім народам змагацца за мір. Усім простым людзям зямлі патрэбен мір. Дык давайце не сядзець склаўшы рукі, а актыўна змагацца з падпалішчыкамі новай вайны. Не дапусцім, каб зямля была ператворана ў руіны!

М. РАЙЦАУ.

Англія.

У бліжэйшы час у Мінску ўступіць у строй Дом радыё. На здымку: тэхнік Раіса Цімашэнкава ў студыйнай апаратнай.

Фота В. Лупейкі.

ПЕРШЫЯ клубы савецкіх грамадзян у Бельгіі ўзніклі хутка пасля сканчэння вайны. Быў створан Саюз савецкіх грамадзян. З кожным годам лік членаў Саюза ўзрастае. Цяпер ён аб'ядноўвае рускіх, беларусаў, украінцаў, людзей рознага ўзросту і розных прафесій. Адрэды саюза існуюць у гарадах Бруселі, Генце, Льежы, Антверпене і іншых. Кожны аддзел мае сваё кіраўніцтва, якое праводзіць работу на грамадскіх пачатках. На сродкі членаў Саюза выдаецца часопіс «Советский патриот», які выходзіць два разы ў месяц. Робатай усіх аддзелаў кіруе цэнтральнае праўленне Саюза савецкіх грамадзян у Бруселі.

Раскажам аб рабоце аднаго з такіх аддзелаў у горадзе Шарлеруа. У ім налічваецца 73 чалавекі. У клубе добрая бібліятэка з вялікім выбарам твораў рускіх класікаў і савецкіх пісьменнікаў, а таксама літаратура на беларускай і украінскай мовах. Працуе школа рускай мовы для дзяцей.

Г. НАВУМАУ

ДОБРАЯ СПРАВА

Занятні праходзяць рэгулярна, раз у тыдзень.

Кожныя 15 дзён у адзеле праводзіцца сход, на якім робяцца даклады на палітычныя, літаратурныя, навуковыя тэмы, расказваецца аб жыцці Радзімы. Так, адзін з дакладаў быў прысвечаны савецкай моладзі. Цікавы вечар быў праведзены на тэму: «Вялікая Айчынная вайна». Прысутныя з увагай праслухалі расказы аб героях Айчынай вайны. Звычайна сходы і вечары заканчваюцца спяваннем савецкіх песень або праслухоўваннем іх у запісу на грамафонных пласцінках.

Члены Саюза збіраюцца, каб разам з савецкім народам адзначыць святы Першага мая, Каст-

рычнікай сацыялістычнай рэвалюцыі, дзень нараджэння Ул. І. Леніна, Савецкай Канстытуцыі і інш. Кожную нядзелю ў клубе дэманструюцца савецкія кінафільмы. Вялікім поспехам карыстаецца тут група мастацкай самадзейнасці. Яна выступае не толькі перад сваімі таварышамі, але і ў другіх месцах.

Значную работу праводзяць члены Саюза па выкрыццю ворагаў нашай Радзімы — людзей, якія паклёпнічаюць на Савецкую краіну, запалохаюць суайчыннікаў рознымі выдумкамі і хлуснёй. Многія члены Саюза павявалі на Радзіме і лічаць сваім абавязкам расказаць праўду аб ёй. Гэта садзейнічае ўмацаванню ўзаемаразумення і

дружбы паміж савецкім і бельгійскім народам.

У мінулым 1962 годзе дзве групы дзяцей членаў Саюза савецкіх грамадзян Бельгіі правялі свой летні адпачынак у піянерскіх лагерах разам з савецкімі піянерамі. Адна група на чале з актывісткай аддзела — выкладчыцай рускай мовы В. П. Сучковай адпачывала ў піянерскім лагера «Крыжоўка». На ўсё жыццё застанецца ў памяці дзяцей месяц, праведзены на Радзіме бацькоў. Часопіс «Советский патриот» шырока асвятляе на сваіх старонках знаходжанне на Радзіме членаў Саюза і іх дзяцей.

Духоўныя сувязі з роднай краінай, знаёмства з савецкай культурай дапамагаюць нашым суайчыннікам на чужыне набыць гордае адчуванне прыналежнасці да свайго народа, які будзе камунізм.

Раім землякам, якія жывуць у іншых краінах, зрабіць так, як нашы суайчыннікі з Бельгіі. Гэта будзе добрай справай.

С. МІХАЙЛАУ,
Бельгія.

КАР'ЕРА ЗДРАДНІКА

(Пачатак у № 25)

У горадзе Буглаю станаўлілася цесна. Яго не задавальняла, як ён гаварыў, «дробязная работа». Буглай рваўся на «аператыўную прастору». Выпрасіўшы ў нямецкага камандавання права асабіста «кантраляваць становішча ў партызанскіх раёнах», ён тэрырызуе мірнае насельніцтва ў вёсках і пасёлках.

Фашысты патрабавалі знішчаць кожнага, хто не падтрымлівае «новы парадак», хто аказвае дапамогу партызанам. І яны даручылі Буглаю фарміраванне каманды асобага прызначэння. Так нарадзілася «Белая каманда», ці каманда смерці. У яе склад Буглай падбраў адпетых галаварэзаў з ліку асабліва лютых здраднікаў Радзімы і крымінальнікаў. Выпрабавалі іх так: загадваў камуністаў будзь з галаварэзаў арыштаваць жанчыну або мужчыну, адным словам, хто трапіць пад руку, затым ставілі ахвяру да сцяны і загадвалі страляць у невінаватага. Так, напрыклад, у вёсцы Сідаровічы Чачэрскага раёна Буглай вырашыў узяць у сваю каманду старога.

З гэтай прычыны была выстраена каманда, сагнаны ўсе жыхары вёскі. Для сцяны стаяла чарговая ахвяра — жанчына з трыма

дзецьмі. Сунуўшы ў рукі старасты вінтоўку, Буглай загадаў: «Кожная куля — ў цэль!». Стараста зрабіў чатыры выстралы. Але ўпала толькі жанчына. Тады Буглай падвёў старасту да ахвяр, выхаліў пісталет і выстраліў у кожнага.

— Вось як трэба! — сказаў ён старасту і прыкладна праз гадзіну паўтарыў урок. На гэты раз стараста вытрымаў «экзамен» і быў залічаны ў каманду.

Адзетыя ў белыя маскіраваныя халаты (адсюль і назва «Белая каманда»), карнікі рабілі раптоўныя налёты на населеныя пункты, палілі іх, а тых, хто трапляўся пад руку, расстрэльвалі. Кожны дзень палыхалі вёскі.

— Там, дзе пройдзе Буглай, застануцца толькі трупы і папалішчы! — хваліўся гэты бандыт.

А Буглай яшчэ больш старанна выслужваўся перад акупантамі. Атрад карнікаў, якім кіруе Буглай, нападае на рад вёсак Гомельскага раёна: Стара-Церашковічы, Фёдарыўку, Стара-Бухалаўку і Высокую Грыву.

— Усё мужчынскае насельніцтва на вуліцу! — загадваў ён у кожнай вёсцы.

Мужчыны, нічога не падзраючы, выходзілі з хат. Набралася каля трохсот чалавек. Пад канвоем іх пры-

вялі ў Стара-Церашковічы. Тут адабралі з гэтых трохсот п'ятнаццаць, па-зверску збілі, а шасцёрых расстрэльалі. Гэта былі ні ў чым не вінаватыя людзі: Яфім Сілівонскі, Парфен Клімовіч, Лук'ян Клімовіч, Трафім Асіпаў, Юрый Астапенка і Арцём Клімовіч. Аднак, вярнуўшыся ў Гомель, Буглай прадставіў іх як партызан. У пацвярджэнне гэтаму ён даставіў у Гомель яшчэ восем жыхароў з гэтых вёсак, быццам «узятых у палон у час бою».

Праз некалькі дзён, паводле распараджэння Буглая, па тых жа «матывах» было расстрэляна дзевяць жыхароў вёскі Новая Бухалаўка. Гэта была дзікая расправа. Уварваўшыся ў дом калгасніцы Анастасі Сазонавай, Буглай арыштаваў яе мужа Івана Сазонава, бацьку Герасіма Рубанава, сына Рыгора, брата бацькі: Рамана Рубанава, брата мужа Мікалая Сазонава, сваяка Паўла Ксяндзова і яго жонку Галіну.

— Уздумаеце ўцякаць, — прыгразіў ён, — расстрэляю на месцы або спялю жыўымі.

— За што? — спыталася гаспадыня. — Мы ж нікому нічога не зрабілі.

Буглай збіў яе з ног і стаў, як мага больш павольна, расшпільваць кабуру. У гэты час да дома Сазонавых падвядлі двух яўрэяў.

— Выходзь! — скамандаваў ён.

Усе вышлі. І тут на вачах усёй вёскі буглаеўцы пачалі збіваць свае ахвяры. Асабліва стараўся сам Буглай. Яўрэяў расстрэлялі ў той жа дзень ва ўрочышчы Аркадзьеўка. Усіх астатніх павезлі (ісці яны не маглі) у Гомель, дзе пасля новых катаванняў і здэкаў расстрэлялі.

Зверствам Буглая і ё было межаў. Летам 1943 года Буглай зрабіў карныя рэйды ў Лоеўскі і Уваравіцкі раёны. Палалі вёскі, па якіх праходзіў Буглай, у жалівых пакутах гінулі людзі. «Баявы дзённік» каманды разбухае. Да 1 жніўня 1943 года ў ім з'яўляецца лічба 2 700. Гэта — лік забітых і параненых. Такія ж рэйды былі падпрыняты ў Чачэрскай і Буда-Кашалёўскім раёнах. Толькі ў Буда-Кашалёўскім раёне буглаеўцы разам з немцамі і паліцэйскімі расстрэлялі і павесілі

1 038 чалавек, 443 — вывезлі ў Германію.

Хто гэтыя забітыя і параненыя? Гэта мірнае насельніцтва.

— Буглай, — пісала «Беларуская газета», якая выдалася ў гады акупацыі ў Мінску, — усюды знаходзіў бандыцкія логавыя (г. зн. сялянскія паселішчы ў лесе) і бязлітасна знішчаў іх.

Мне вядома, што ўсе зямлякі, выкапаныя мірнымі жыхарамі замест згарэўшых хат Буглай лічыў партызанскімі логавымі, а ўсіх людзей, якія жылі ў зямлянках, партызанамі. Гэта пацвярджаюць і рапартажы Буглая, якія мною адсылаліся нямецкаму камандаванню. У іх, у прыватнасці, ён паведамляў:

— Знішчана 8 грамадзянскіх лагераў (50 зямлянак). Захоплены 3 каровы, 5 коней, 2 павозкі...

Або:

— Спалілі 40 працэнтаў жылых пабудов, 15 працэнтаў дамоў разбурылі...

А вось яшчэ некаторыя факты.

Сакавік 1943 года. Налёт на вёску Будзішча Чачэрскага раёна. 26 чалавек загінулі ў памяшканне клуба, закідалі гранатамі і спалілі.

Май 1943 год. Каля вёскі Дзёрбічы расстрэляна 30 жыхароў вёсак Рагінскага сельсавета Буда-Кашалёўскага раёна. Па-зверску забіты Мартын Пашкоў з жонкай Усціннай і трыма дзецьмі, Яфім Лабузаў, яго жонка Наталля і пяцёра дзяцей, Анна Пашкова з трыма дзецьмі і многія іншыя. У гэтым жа месяцы было расстрэляна 70 чалавек з іншых вёсак Буда-Кашалёўскага раёна.

Ліпень 1943 года. Карныя экспедыцыі буглаеўцаў у вёсках Асінаўка і Фундаменка. У апошняй асабіста Буглай застрэліў двух старых, дзюх жанчын і чацвёрта дзяцей. У гэтым жа месяцы былі расстрэляны многія жыхары вёскі Лазова Чачэрскага раёна...

Гэта далёка не поўны пералік карных дзеянняў каманды смерці Буглая на тэрыторыі Гомельшчыны. Намаганні свайго халуа фашысты ацанілі жалезным крыжам другога класу і трынаццацю медалямі. Такое жніво Буглая на крывавай ніве.

(Заканчэнне ў наступным нумары).

МЕСЯЦАМ

пад іншымі зоркамі, пад іншым месяцам... Ой, Беларусь, мая, Беларусь... Бачыце кветкі ў вазе? Па-іхняму — асусена. Па-нашаму — лілеі. Такіх лілей, буйных, ружовых, напэўна больш нідзе не знайсці. Калі я іх упершыню ўбачыла, нават паверхне не магла, што такія кветкі існуюць на свеце. Але вось у сне ніколі іх не бачу, лілей гэтых, толькі малосенькія блакітныя кветачкі, як жа яны называюцца? Лён, вядома, лён! Калі зацвіло поле, то як быццам хто кавалак неба на зямлю скінуў. Вы былі калі-небудзь у Навагрудку? Парадок так сабе, вельмі быў бедны ў тая часы, хацінкі нявжыныя, і гразь вясной і ўвосень, і ў гаршчок не было чаго пакласці. Цяпер я ведаю, усё інакш была, савецкі горад, я яго, можа, і не пазнала б. І той хібары, дзе мы жылі, напэўна, даўно ўжо няма, і цвыркуна няма, печка і тады яшчэ ледзь стаяла. Але мне нават тая гразь сніцца, хоць і тут я хапае. Вы па нашых пасёлках хадзілі, дзе мы, значыць, беднякі, жывём? Ну, тады самі бачылі: пройдзе дождж — і гразь па калена. А вось мне здаецца, што нават гэта гразь іншая, чым тая, і сказаць смешна — свая

гразь. Хоць што там было мае, што магло быць маім? Але я ўжо не магу думаць інакш, толькі так: мая Беларусь. Мы прайшлі паўсвета, ужо і па той бок акіяна, пакуль дабраліся да Чылі. Наглядзеліся і на лясы, іх тут джунглямі называюць, і на гарады розныя. Вы персікі тут бачылі? І вінаград? А вось там у нас, у суседзях, яблыня каля дому расла, старая, кара на ёй лущылася, яблыкі маленькія, кіслыя. З'есці б мне цяпер гэты яблычак, пах яго адчуць — і больш мне нічога на свеце не трэба... Эх, Беларусь мая, Беларусь!...

Дрыжыць цёмная з сівай галава. Павольна коцяцца слёзы па цёмнаму загарэламу твару. Жанчына гаворыць ціха, але голас яе зрываецца на галашэнне.

— Беларусь мая, Беларусь... Што прысніцца ёй у гэту ноч? Ці блакітны лён, які зацвітае ў полі кавалкам неба? Ці вуліцы роднага горада, поўныя водару акацыі? Не. Хутчэй за ўсё гэта будзе цяжкі сон, ад якога чалавек прачынаецца з крыкам. Ён наваейны сумама па роднай зямлі.

БЫЦЬ АТАМУ РАБОЧИМ

Цяпер у генератарнай зале заканчваецца мантаж абсталявання. Аснова станцыі — два энергетычныя контуры. У першым контуры сам рэактар, які ў дадзеным выпадку выконвае функцыі атамнай «топкі». Але ваду і пару, якія цыркулююць у гэтым «катле», да турбін пускаць нельга: праходзячы праз рэактар, яны становяцца радыяактыўнымі. Таму і ствараецца другі, турбінны контур. Абодва контуры сутыкаюцца толькі ў парагенератары, дзе праз тоўстую брашу сталёвых труб перадаецца цяпло з аднаго контура ў другі.

Натуральна, што спосаб перадачы праз «трацію асобу» суправаджаецца стратай энергіі. Усё гэта абавязала канструктараў беражліва адносіцца да кожнай калорыі цяпла. Яны стварылі ўмовы, пры якіх пара аддае турбінам максімум сваіх запасаў.

З генератарнай залы па доўгіх падземных лабірынтах міма бяскончых трубаправодаў і кабель-

ных ліній мы накіроўваемся да сэрца першага контура — атамнага рэактара. Паблізу ён здаецца даволі вялікім.

Праз некалькі гадзін знаёмства са станцыяй я зразумеў, што галоўная дзеючая асоба тут не генератары, не турбіны і нават не рэактар. Галоўнае тут — вада. Яна запавольвае ядзерную рэакцыю, пераносіць цяпло, засцерагае чалавека ад выпраменьванняў. Вадзя-

ная гаспадарка станцыі вялікая. Гэта — магутная насосная станцыя, якая размясцілася непадалёк на беразе Дона; велізарны корпус, устаноўлены для хімічнай ачысткі вады, ужо цалкам гатовы да эксплуатацыі; «могільнікі» — закапананы ў зямлю сталёвыя бакі з двайнымі сценамі, дзе многа год будзе захоўвацца вада з самымі нязначнымі прымесямі радыяактыўных рэчываў.

Каб не перагружаць «могільнікі», на станцыі створаны спецыяльныя сістэмы ачысткі, якія дазваляюць асноўную масу вады рабіць бяспечнай. Ужо ў канцы дня мы трапілі ў залу, дзе манціруецца галоўны пульт кіравання. Цяпер тут пачаты мантаж апаратуры. Уздоўж сцен цягнуцца тысячы рознакаляровых правадоў. Яны звязваюць «мозг» з «сэрцам» і «мускуламі» атамнага гіганта. Усяго

чатыры чалавекі змогуць кіраваць работай усёй станцыі.

Выходзячы з варот, мы яшчэ раз паглядзелі на велізарны корпус станцыі, на 125-метровую трубу. У самым цэнтры галоўнага корпуса вялікімі літарамі было напісана: «Няхай будзе атам рабочым, а не салдатам». Пройдзе год, і невычарпальная сілішча мірнага рабочага атамна ўдыхне жыццё ў магутныя машыны Нова-Варонежскай электрастанцыі.

Рудольф СВОРАНЬ.

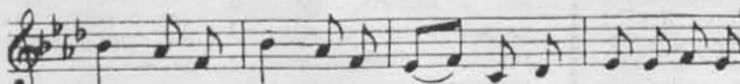
ЕСЛИ БЫ ПАРНИ ВСЕЙ ЗЕМЛИ...

Музыка В. СОЛОВЬЕВА-СЕДОГО Слова Е. ДОЛМАТОВСКОГО

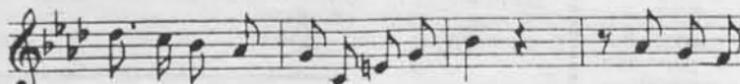
В среднем темпе

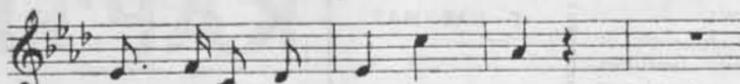
Ес . ли бы пар ни всей зем - ли

вме . сте соб . рать ся од . наж ды мог - ли, вот было б

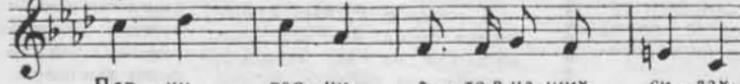

ве . се . ло в ком . па ни . и та . кой и до гр .

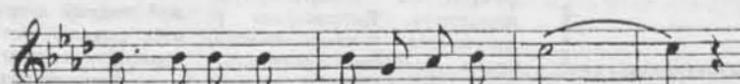

- ду - ще . го по . дать ру . кой .

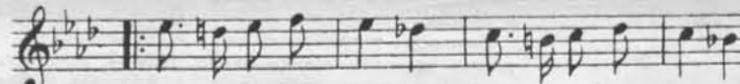
Привет

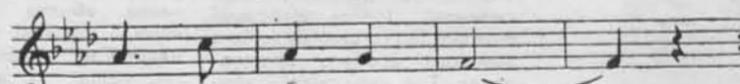
Пар - ни, пар - ни, э . то в на . ших си - лах —

зем . лю от по . жа . ра у . бе . речь

Мы за мир и друж . бу, за улыбки ми . лых

за сер . деч . ность встреч .

Если бы парни всей земли
Вместе соберутся однажды
Вот было б весело в компании
И до грядущего подать рукой.
ПРИПЕВ.
Парни, парни, это в наших
силах —

Землю от пожара уберечь.
Мы за мир и дружбу,
За улыбки милых,
За сердечность встреч.
(2 раза)

Если бы парни всей земли
Хором бы песню одну завели,
Вот было б здорово, вот это
был бы гром!
Давайте, парни, хором запоем!
ПРИПЕВ.

Если бы парни всей земли
Миру присягу свою принесли,
Вот было б радостно тогда
на свете жить!
Давайте, парни, навсегда
дружить!
ПРИПЕВ.

НОВЫЯ РЕКОРДЫ ШТАНГИСТАУ

Два дні ў Брэсцкім доме фізкультуры праходзіла матчавая сустрэча гарадоў БССР па цяжкай атлетыцы.

Выдатна выступіў у найлягчэйшай вазе прадстаўнік Віцебскай вобласці Я. Пушчанскі. У рыўку лавіма рукамі ён устанавіў новы рэкорд БССР — 85,5 кг.

Новыя рэкорды былі зарэгістраваны ў паўлёгкай вазе. Яны належаць памочніку майстра Брэсцкага дыванолага камбіната М. Сабалоку і брэстаўчаніну П. Мішкевічу. У паўцяжкай вазе абнавіў рэкорд Беларусі ў рыўку А. Лабачоў (Магілёў).

СПАБОРНИЦТВЫ РЫБАЛОВАУ

У Жлобіне многа рыбалоў-спартсменаў. І вось дзямі раённае таварыства паляўнічых і рыбалоў правяла для іх спаборніцтва па падлёднай лоўлі. У спаборніцтвах прыняло ўдзел звыш 40 чалавек.

Шэсць гадзін працягвалася спартыўная барацьба за званне пераможцы. Першае месца заняў работнік станцыі Жлобін А. Юрыцкі.

ПЕРАМОЖНЫ ЗВОН КЛІНКОУ

Каманды фехтавальшчыкаў Маскоўскага і Беларускага інстытутаў фізічнай культуры — мацнейшыя сярод каманд вышэйшых навучальных устаноў. Таму сустрэча двух інстытутаў, якая адбылася ў Мінску, выклікала вялікую цікавасць. На фехтавальных дарожках разгарнулася напружаная барацьба. Спаборніцтва закончыліся перамогай беларускіх студэнтаў.

РАСКАЗВАЕ АНДРЭЙ ДАСТАЕУСКІ

У Ленінградзе пры рэдакцыі часопіса «Звезда» працуе Клуб цікавых сустрэч. Тут можна ўбачыцца з прадстаўнікамі самых розных прафесій.

Не так даўно госцем Клуба быў Андрэй Дастаеўскі — унук вялікага рускага пісьменніка Фёдора Дастаеўскага. Ён скончыў Ленінградскі політэхнічны інстытут і стаў інжынерам лясной прамысловасці. Удзельнік Айчыннай вайны, у мірныя гады ён пракладваў трасы ў далёкаўсходняй тайзе. Цяпер вынайдзеная ім самаходная скарасная машына па ўборцы сухоў працуе ў наўгародскіх лясах.

Але ў гэты вечар ён расказваў не аб сваім жыцці, а паведаміў многа цікавых фактаў аб самім Дастаеўскім.

Успаміны, сямейныя архівы, літаратурныя крыніцы і перапіска з многімі асобамі, якія жылі ў Савецкім Саюзе і за рубяжом, дапамаглі патомкам Фёдора Дастаеўскага даведацца нямала цікавага аб сваіх шматлікіх продках. Сярод прадстаўнікоў гэтага роду былі географ і медык, літаратар і архітэктар, піяніст і нават знаўца... спартыўных коней.

Чароўны вобраз жонкі і сябра славуэтага пісьменніка — Анны Дастаеўскай. Дзяўчына, нягледзячы на забарону бацькоў, рашуча назвала сваім абранікам чалавека, які быў старэй за яе на дваццаць пяць год, які хварэў эпілепсіяй, былога катаржаніна, матэрыяльна незабяспечанага. Дзякуючы яе самаадданасці, Дастаеўскі змог напісаць многія старонкі сваіх неўміручых твораў. Анна Дастаеўская на 40 год перажыла любімага мужа і да апошняга дня працавала над распрацоўкай яго творчай спадчыны.

Андрэй Дастаеўскі ілюстравалі свой расказ рэдкімі партрэтамі пісьменніка, навейшымі выданнямі яго твораў, атрыманымі з Францыі, Англіі, В'етнама, а таксама цікавымі экспанатамі з асабістага збору матэрыялаў прасвайго дзеда.

СКАНДАЛЬНАЯ ХРОНІКА

Малатком па галаве

...Тэма фільма часта абуджае ў чалавеку жорсткасць. Напрыклад, я не ведаў, што апляхуці можна наносіць не толькі далонню, але і тыльным бокам рукі: раз — два! Такія апляхуці раздаюць амерыканцы. Затым фільм навучыў мяне забіваць (толькі тэрэтычна!). Фільм вучыць нас, што ахвяры неабходна спачатку нанесці моцны ўдар па галаву, па магчымасці малатком. Непрытомны чалавек падае на зямлю, і тады ты можаш рабіць з ім усё, што хочаш, напрыклад, зусім спакойна адправіць

яго на той свет. Гэты ўдар па галаву ўжо даўно зрабіўся ўлюбёным гумарыстычным матывам кіно...

Так, наша кіно многа зрабіла для папулярызавання забойства. Напрыклад, тутэйшыя грабежнікі і забойцы ніколі б не здагадаліся нацягнуць сабе на галаву ружова дамскія панчохі, калі б гэтаму іх не навучыла кіно. Мы ўжо даўно зразумелі, глядзячы на экран, што высакароднасць і сіла чалавека праяўляюцца найбольш інтэнсіўна тады, калі адзін чалавек пагражае другому, накіраваўшы на яго пісталет. (Проста дзіву даешся, чаму вялікія класікі сусветнай драматургіі ніколі не карысталіся гэтым прыёмам!) Мы ведаем, што з той пары пагроза пісталетам распаўсюдзілася па зямлі, як грыб. З пісталетам у руках ты з'яўляешся каліфам на гадзіну, а гэта што-небудзь ды значыць!

З роздумаў заходнегерманскага публіцыста Сігізмунда Радзецкага, надрукаваных ў швейцарскай газеце «Нойе цюрхер цайтунг».

Каб бог часцей быў сведкай

У час перадвыбарчай кампаніі ў бразільскім гарадку Шашуэйра-дэ-Ітапемірым адбыўся беспадобны выпадак. Мэр гарадка Раймонду Андрадэ, выступаючы перад выбаршчыкамі з трыбуны, толькі што пабудаванай на цэнтральнай плошчы, заявіў: «Мае ворагі сцвярджаюць, што я краў грошы з касы муніцыпалітэта. Бог сведка — гэта хлусня. А калі я кажу няпраўду, хай разваліцца гэтая трыбуна і я разам з ёй!» З апошнімі словамі мэра трыбуна развалілася.

Ахвяра мастацтва

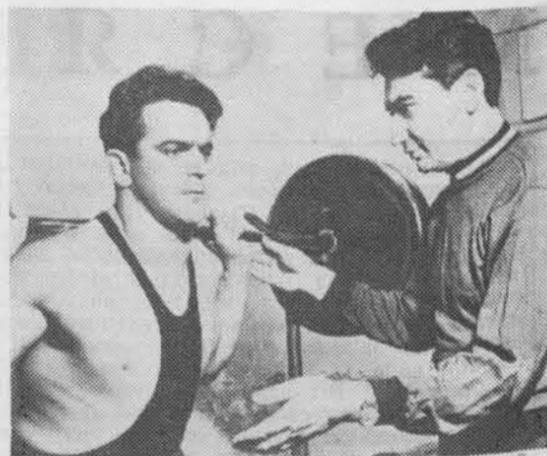
— Нам патрэбна сенсацыйная рэклама для фільма з вашым удзелам. Будзьце так ласкавы — застрэльце свайго мужа!

Джаз.. у царкве

У адным з лютэранскіх сабораў Нюрнберга, каб «скіраваць думкі маладых людзей да ўсявышняга», пастар стварыў пад «свяшчэннымі скляпеннямі» сапраўдны мюзік-хол. Пад віск і скавытанне джаза 600 маладых немцаў выканалі «вясёлую» песенку «Мы варожым з дапамогай атамнай сілы». Затым перад імі з прапаведдзю выступіў сам прадпрыемальны свяшчэннік. Цяжка было пазнаць у гэтым элегантна апранутым чалавеку служыцеля бога, ды і прапаведзь яго больш нагадвала эстрадны канферанс. Тым больш, што ў той час, як ён гаварыў, на белым экране ў паўцёмнай царкве паказваліся каларовыя малюнкi далёка не духоўнага зместу.

«У той дзень, — як пісала газета «Франкфуртэр альгемейне цайтунг», — маладыя людзі пайшлі з царквы, перапоўненыя самымі глыбокімі ўражаннямі ад прымянення сучаснага стылю ў богаслужэнні».

Чаго толькі не робіць царква для захавання сваіх прыбыткаў!

Хірург Брэсцкага абласнога тубдыспансера Мікалай Зайцаў на трэніроўцы ў Доме спорту. Малады спартсмен рытуецца да Спартгаіды народаў СССР. Справа — яго трэнер Г. Гаралік. Фота В. Германа.

РЕДАКЦИОННАЯ КАЛЕГИЯ.

НАШ АДРАС:

Мінск, Ленінскі праспект, 77. Дом друку. Рэдакцыя газеты «Голас Радзімы».